

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 10-06-7590 מדינת ישראל נ' לניאדו

בפני כב' השופט בני שגיא

המאשימה: מדינת ישראל - משטרת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לילך הכהן

נגד

הנאשם: לניאדו

ע"י ב"כ עו"ד דורון שטרן

הכרעת דין

1. כתב האישום אשר הוגש נגד הנאשם מייחס לו התפרצות לדירתה של ר.א, השוכנת בקומה השניה ברחוב יוסף אשרמן 6 בתל אביב (להלן – המתלוננת והדירה), וגניבת פנקס המחאות ודרכון מהדירה. על פי האמור בכתב האישום, ההתפרצות בוצעה בין יום 24.5.10 ליום 30.5.10, באופן של כניסה דרך חלון המרפסת שהיה סגור.

בנוסף, מייחסת התביעה לנאשם עבירה של החזקת נכס חשוד, וזאת ביחס למחשב נייד שנתפס בביתו.

ראיות התביעה

2. לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות ההתפרצות והגניבה, הציגה התביעה ראיה מרכזית אחת בדמות טביעות אצבעותיו של הנאשם שנתגלו על חלון מרפסת הדירה, שהינו חלון ויטרינה מזכוכית המורכב משתי כנפיים הניתנות להזזה (להלן – חלון המרפסת והכנפיים).

3. על יסוד עדות גידי ניסים איש המז"פ, ולאור הנתונים המופיעים בתיק עבודתו שהוגש, אין חולק כי מדובר ב-4 טביעות אצבע אשר התגלו על צידה החיצוני של הכנף הימנית (ראה תיק העבודה נ/1 וכן חוות הדעת ת/5, להלן – טביעות האצבע). איש המז"פ נשאל בעדותו כיצד לקח את המעטקים מצידה החיצוני של הכנף הימנית והשיב: "האמת שקצת הסתכנתי כי הייתי צריך לעמוד על המדרגה ולהוציא חצי גוף החוצה".

4. המתלוננת תיארה בעדותה כי נעדרה כשבוע מדירתה, אולם כאשר חזרה ביום 30.5.10, גילתה כי הדירה "הפוכה", חפציה מפוזרים על הרצפה והכנף הימנית של חלון המרפסת פתוחה (פרוי' עמ' 5 שי 6-11, עמ' 10 שי 28-29). המתלוננת הדגישה כי דווקא הכנף הימנית נשארת תמיד סגורה, בעוד שהכנף השמאלית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

נשאת תמיד קצת פתוחה כיון שבצד זה מונחים עציצים הזקוקים לאור ואויר ("...מה שאני יודעת זה שיש מרפסת ושיש צד אחד שהוא תמיד טיפה פתוח לאורור ועציצים וצד אחד שהוא תמיד סגור. הצד שהוא תמיד סגור היה פתוח"). המתלוננת סברה תחילה שנגנבו מדירתה פנקס המחאות ודרכון, וכך אף דיווחה למשטרה, אולם לאחר מספר ימים מצאה את הדרכון ומסרה הודעה ברוח זאת למשטרה. המתלוננת נשאלה אודות ביקור אפשרי של שרברב בדירתה וציינה כי כשנה לפני הפריצה נזקקה לשירותי שרברב בעקבות סתימה באמבטיה. עוד ציינה המתלוננת כי אינה זוכרת מיהו אותו שרברב, וכאשר הוצגה לה במשטרה תמונתו של הנאשם, לא זיהתה אותו כשרברב שביקר אצלה בדירה.

5. לצורך הוכחת אשמתו של הנאשם בעבירה של החזקת נכס חשוד, הציגה התביעה את עדותו של השוטר דימה קלישר, אשר מעדותו ומדוח הפעולה שערך (ת/6) עולה כי ביום 2.6.10 ערך חיפוש בדירתו של הנאשם, ומצא מחשב נייד שהוסתר מתחת למיטה.

גרסת הנאשם

6. הנאשם כפר בטענות התביעה והציג את ההסברים הבאים:

ביחס לעבירות ההתפרצות והגניבה המבוססות על טביעות האצבע - הנאשם טען כי באותה תקופה עבד, בין היתר, כשרברב, וביצע מספר רב של עבודות באיזור בו שוכנת הדירה. הנאשם הסביר כי אינו זוכר האם ביקר בדירת המתלוננת, אולם כיון שטביעות אצבעותיו נתגלו על חלון המרפסת, הרי שהן חייבות להיות כתוצאה מביקור לגיטימי בדירה, דהיינו במסגרת עבודת שרברבות שכנראה ביצע בדירה.

וכך מעדותו בבית המשפט:

"אני הסברתי גם בחקירה וגם בתשאלה לפני כן שאין לי שום קשר להתפרצות. שאלו אותי הלוח ושוב ואמרתי שהדבר היחידי שיכול להיות שעבדתי בדירה הזאת. אני עובד בסביבות 4-5 דירות ביום והסברתי לו שהוא יכול למצוא את טביעות האצבע שלי בהמון מקומות..." "ההסבר היחידי שיכול להיות הוא שהייתי במקום, והסיבה היחידה שהייתי נוגע בויטרינה היא כדי לעשן סיגריה או כדי לנשום אויר. אני מעשן 2 קופסאות סיגריות ביום..." "יכול להיות שהייתי בדירה אך ורק מבחינת עבודה. גם מבחינת המיקום, מדובר באיזור שחילקנו בו פליירים, עבדנו בו המון וגם היום אנחנו עובדים בו המון".

על מנת לתמוך בהסברו, זימן הנאשם לעדות מטעמו את מר דודו אוחנה, שהינו בן זוגה של אחותו (להלן - אוחנה). אוחנה תיאר בעדותו כי הינו בעל עסק לשרברבות, וכי בתקופה הרלוונטית העסיק את הנאשם. לדבריו, היה מטיל על הנאשם ביצוע עבודות פשוטות, אותן היה הנאשם מבצע לבדו. אף אוחנה הסביר כי האיזור בו שוכנת הדירה הינו איזור בו דאג לפרסם את עצמו באמצעות חלוקת פליירים (מנשרים) ומגנטים, וכי ביצע בו עבודות רבות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

ביחס להחזקת המחשב – הנאשם טען כי באותה תקופה התגוררו בדירתו אף אמו ואחייו, וכיון שלא ידע מה מקור המחשב, העדיף לא למסור בחקירתו פרטים בעניין. בהקשר זה, זימן הנאשם לעדות מטעמו את אמו, אשר העידה כי רכשה את המחשב מחנות יד שניה עבור נכדה (אחייו של הנאשם).

תמצית טענות הצדדים

7. **ב"כ המאשימה, עו"ד לילך הכהן**, עתרה להרשעת הנאשם בעבירות ההתפרצות והגניבה על יסוד טביעות אצבעותיו שנתגלו על צידו החיצוני של חלון המרפסת. נטען כי דירת המתלוננת ממוקמת בקומה השניה, וההסבר שמסר הנאשם להימצאות טביעות האצבע כבוש בחלקו ורחוק מלשכנע. התובעת הפנתה לעדות המתלוננת אשר ציינה כי כשנה לפני הפריצה נזקקה לשירותיו של שרברב, והסבירה כי המתלוננת לא זיהתה את תמונתו של הנאשם כשרברב אשר ביצע את התיקון בדירתה, וממילא, אין בביקור נטען של שרברב כלשהו כדי להסביר כיצד הגיעו טביעות האצבע של הנאשם לחלקו החיצוני של חלון המרפסת אשר נשאר סגור, בוודאי כאשר עסקינן בדירה הנמצאת בקומה השניה.

ביחס להחזקת המחשב – התובעת ביססה עתירתה להרשעת הנאשם על היעדר יכולתו לפרט מהו מקורו של אותו מחשב, ועל תשובותיו המתחמקות והמחשידות בחקירתו.

8. **ב"כ הנאשם, עו"ד דורון שטרן**, טען כי לא ניתן לגזור מסקנות מרשיעות, ברמת הוודאות הנדרשת, אך ורק מכוח טביעות אצבעותיו של הנאשם שנתגלו על חלון המרפסת. נטען כי ההסבר שמסר הנאשם הינו הסבר סביר, המתיישב עם חפותו או למצער, מקים ספק סביר בדבר אשמתו. בהקשר זה הוסיף הסניגור וטען כי הסיכוי שהמתלוננת תזכור את פניו של הנאשם הינו קלוש, וזאת נוכח פרק הזמן שעבר מאז אותה עבודת שרברבות שבוצעה בדירתה. הסניגור הצביע על ליקויים אשר התגלו, לשיטתו, בעבודת איש המז"פ, וטען, בין היתר, כי היה עליו לצלם או להכין תרשים של חלון המרפסת, ומחדל זה יוצר קושי לדעת באיזה חלק של חלון המרפסת נתגלו טביעות האצבע ופוגע במשקל הראיה.

ביחס לעבירת הגניבה - נטען כי עדות המתלוננת לפיה מצאה את הדרכון שסברה תחילה כי נגנב בפריצה, יוצרת ספק סביר אף ביחס לגניבת פנקס ההמחאות, שאף לגביו קיימת אפשרות כי אבד. ביחס להחזקת המחשב – נטען כי עדות אמו של הנאשם מוכיחה כי המחשב נרכש כדן ושימש את אחייו של הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

דיון והכרעה

כיון שמדובר בשתי מערכות עובדתיות שונות ולא קשורות, אתייחס תחילה לעבירות ההתפרצות והגניבה, ולאחר מכן אדרש לעבירה של החזקת נכס חשוד.

עבירות ההתפרצות והגניבה

9. אין חולק כי הבריח התיכון במארג הראיות שהציגה התביעה, הוא טביעות אצבעותיו של הנאשם שנמצאו על צידו החיצוני של חלון המרפסת.

נקבע בפסיקה כי ערכה הראייתי הלכאורי של טביעת-אצבע - שהיא ראייה חפצית רק לעניין זיהויו של העבריין, אך ראייה נסיבתית לעניין מעורבותו בביצוע העבירה המיוחסת לו - נמדד לפי מקום הימצאה. אם טביעת אצבעו של נאשם נמצאה בזירת העבירה, או על גבי חפץ ששימש לביצוע העבירה, יש בה כדי להטיל על הנאשם חובת הסבר, המיישב את המימצא עם חפותו, או עם קיום ספק באשמתו. אם הנאשם, בעדותו במשפט, נמנע ממתן הסבר, או אם ההסבר שנתן נדחה כבלתי מהימן, יהיה בית המשפט רשאי להרשיעו גם על יסוד טביעת האצבע כראייה יחידה (ע"פ 2998/91 רוברט מנינג ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מז(1), 573).

ראה גם קביעות בית המשפט בע"פ 4095/91 עבדל כאדר דוריב נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3), 190:

"הלכה מקדם היא, שטביעת אצבע במקום הפשע די בה כדי להביא להרשעתו של נאשם, גם אם ראייה לעצמה היא, ובאין הסבר אמין וסביר מצד הנאשם לאותה טביעה".

הפסיקה ייחסה חשיבות לשאלת מיקומה של טביעת האצבע (ראה י.קדמי, על הראיות, מהדורה מעודכנת, תש"ע-2009, עמ' 1252), וכן הכירה בקיומו של שוני בין טביעה המצויה על גבי חפץ ניח לבין טביעה המצויה על גבי חפץ נייד. כאשר טביעת האצבע נמצאת על חפץ נייד, פוחת משקלה של הראייה, שכן קיימת אפשרות כי אותו חפץ הובא לזירת העבירה באורח תמים, שאינו קשור לנאשם (ע"פ 7293/97 עאמר ז'אפר נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460).

10. משקלה המפליל של טביעת האצבע מושפע משורה של נתונים: מיקום טביעת האצבע; מידת הנגישות של מיקום זה לאנשים נוספים מלבד הנאשם; ומידת הקשר בין מיקום הטביעה לזירת העבירה.

כך לדוגמא, לו היינו עוסקים בפריצה לחנות אשר בוצעה בדרך של כניסה מתעלת האוורור, ברור כי לא ניתן היה להרשיע את פלוני רק משום שטביעות אצבעותיו נמצאו על גבי חלקו החיצוני של חלון הראווה של החנות, שכן הפריצה לא אירעה דרך חלון הראווה, וממילא החלון היה נגיש לעוברי אורח רבים לבד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

מפלוני. לעומת זאת, לו טביעות אצבעותיו של פלוני היו מתגלות על דופן תעלת האוורור, ובהיעדר הסבר אמין מפיו של פלוני, ברור כי ניתן היה להרשיעו.

11. ניתן אפוא לומר כי טביעות אצבע הינה ראיה מפלילה בעלת משקל משתנה, וכי נדרשת הלימה בין משקלה המפליל לבין משקל ההסבר הנגדי אשר מספק הנאשם. במילים אחרות - ככל שטביעות האצבע נמצאו במקום ייחודי יותר, "מחשיד" יותר, בעל קרבה רבה יותר לעבירה, ונגיש בעיקר למבצעה, כך ידרוש בית המשפט מהנאשם לספק הסבר בעל משקל רב יותר להימצאותה.

וכעת, לאחר הנחת המסד, אדרש לשני הנתונים המרכזיים אשר יובילו להכרעה בתיק שלפניי: משקלן המפליל של טביעות אצבעותיו של הנאשם, ומשקל ההסבר שסיפק להימצאותן.

משקלן המפליל של טביעות אצבעותיו של הנאשם

12. לאחר שבחנתי את הראיות השונות שהונחו בפניי, מצאתי לקבוע כי משקלן המפליל של טביעות אצבעותיו של הנאשם הוא רב ביותר, וזאת על יסוד הנימוקים הבאים:

ראשית, טביעות אצבעותיו של הנאשם נמצאו על הצד החיצוני של הכנף הימנית בחלון המרפסת. כיון שדירת המתלוננת נמצאת בקומה השנייה, לא ניתן לומר כי גם אדם שעבר ברחוב יכול היה לגעת בחלון זה.

שנית, על פי עדותה של המתלוננת, שלא מצאתי כל סיבה לפקפק בה, דווקא הכנף הימנית של החלון, עליה נמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם, היא זו אשר נותרה סגורה כל הזמן (למעט ביום הפריצה שאז מצאה שפתחו אותה). בנסיבות אלה, גם אדם שביקר בדירה לא יכול היה לגעת "בטעות" בחלקה החיצוני של הכנף שנשארה כל הזמן סגורה. אני ער לכך כי העתקת טביעות אצבע מחלקה החיצוני של הכנף דורשת מאיש מז"פ מאמץ מסוים, אשר לא נדרש מנגיעה אקראית בחלק החיצוני, אך יחד עם זאת, סבורני כי תיאורו של איש המז"פ שהעיד בפניי, לפיו לצורך נטילת המעתיקים נאלץ לסכן את עצמו ולהוציא חלק מגופו החוצה, מתיישב עם המסקנה כי אין המדובר במיקום שגרתי ונגיש לכל אדם.

שלישית, היותה של הכנף הימנית של החלון בבחינת "הזירה המצומצמת של העבירה". למדתי מעדות המתלוננת כי עזבה את הדירה כאשר הכנף הימנית של חלון המרפסת סגורה, וכאשר חזרה, מצאה אותה פתוחה. המתלוננת אף ציינה כי ליד חלון המרפסת עמד שולחן עם ריבוע זכוכית, וכאשר חזרה גילתה כי ריבוע הזכוכית נפל מתושבות השולחן. נתונים אלה מובילים למסקנה, וכך אני קובע, כי הפריצה בוצעה דרך הכנף הימנית של חלון המרפסת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

13. שלושת הנתונים המפורטים לעיל מלמדים על משקלן המפליל והרב של טביעות האצבע - לא עוד טביעות אצבע שיכול להותיר עובר אורח ברחוב (אלא אם כן הוא מתהלך באויר), לא עוד טביעות אצבע שיכול להותיר מבקר אקראי בדירה (אלא אם כן הוא פותח את חלון המרפסת ומוציא חלק מגופו או שולח את ידיו החוצה), ולא עוד טביעות אצבע הנמצאות במקום "ניטרלי" ונגיש למבקר אקראי בדירה, אלא כאלה הנמצאות בדיוק במקום ממנו נכנס הפרוץ.

ההסבר שסיפק הנאשם

14. בחנתי את גרסתו של הנאשם שעה שהעיד בפניי, והתרשמתי מדמותו והתנהלותו. הנאשם בעל מראה תמים לכאורה, אך ניתן היה להבחין במידת פיקחותו הרבה, תחכמו, והיותו כזה המסוגל לחשוב צעד אחד קדימה.

כחלק מאותו תחכום, נמנע הנאשם מלספק גרסה פוזיטיבית כלשהי לגילוי טביעות אצבעותיו, והעדיף לשמור את הקלפים קרוב לחזה, ולספק גרסה ההולכת מהסוף להתחלה.

אסביר: בחקירתו במשטרה הוחשד הנאשם בפריצה לדירת המתלוננת השוכנת ברחוב יוסף אשרמן 6 בתל אביב והכחיש זאת. כאשר נשאל האם היה בדירה בכתובת זו, שאלה המחייבת מתן תשובה עם מימד של "התחייבות", השיב: "אני לא יודע אני עובד בכל כך הרבה דירות שאני לא יודע ולא זוכר". בהמשך החקירה הוטח בנאשם כי קיימות ראיות להימצאותו בדירה בכתובת זאת, וגם אז בחר לענות "יכול להיות", תשובה שמשאירה לו את כל האופציות פתוחות. כאשר נאמר לנאשם כי קיימות טביעות אצבע שלו בדירה השיב כי אין לו הסבר, אך המשיך וציין: "אני אומר לך שיש לי הרבה מכרים וחברים באיזור ואני לא יודע איפה זה אשרמן יוסף בדיוק". גם כאן, ניסה הנאשם לשמור על כל האופציות פתוחות: אמנם אין לו הסבר ברור להימצאות טביעות אצבעותיו בדירה, אך יתכן והיה בדירה לצורכי עבודה, ניתכן כי היה שם מטעמים חברתיים. יתכן והוא מכיר את המקום, וניתכן שלא.

גם בעדותו בבית המשפט המשיך הנאשם לשמור על אותו קו. הנאשם לא טען באופן פוזיטיבי כי ביצע עבודת שרברבות בדירת המתלוננת, אלא טען כי אם טביעות אצבעותיו נתגלו בדירה, הרי שנתון זה יכול להתיישב רק עם האפשרות כי ביצע בדירה עבודת שרברבות. בדרך זאת, סיפק הנאשם לעצמו סוג של תעודת ביטוח בדמותו של הסבר כללי אשר יכול להתאים לכאורה למאות דירות בהן אולי ביקר, ואולי ביצע בהן עבודות שרברבות, ועל כן אולי נשארו בהן טביעות אצבעותיו. באופן דומה התייחס הנאשם אף למיקום טביעות האצבע, והסביר כי אם ביצע בדירה עבודת שרברבות, קיימת אפשרות כי נגע בחלון המרפסת כדי לעשן סיגריה אן כדי לנשום אוויר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

15. גם עדותו של אוחנה, בן זוגה של אחותו, אשר סיפר כי העסיק את הנאשם בעבודות שרברבות, התאפיינה באותה ארומה של "כלליות בלתי מתחייבת". אוחנה ציין כי יש עבודות שהוא מנהל לגביהן רישום יש עבודות שלא, יש עבודות לגביהן הוא מוציא חשבוניות יש כאלה שלא; יש אפשרות כי ביצע בעצמו עבודות בבניין בו מתגוררת המתלוננת שכן ביצע מספר עבודות באיזור, ויש אפשרות כי שלח את הנאשם לביצוע אחת העבודות וזאת אם והיה מדובר בעבודה פשוטה. עוד תיאר אוחנה כי גרס את כל המסמכים מאותה תקופה (לרבות אלה הקשורים לדיווחים למס הכנסה), אך כשהתובעת הקשתה עליו ציין כי יש אפשרות שהם עדיין קיימים אצלו.

16. ההגנה לא תמכה טיעוניה בנתון אובייקטיבי כלשהו. לא הוצג תלוש משכורת של הנאשם ממנו ניתן היה ללמוד כי הנאשם עבד בתקופה כלשהי כשכיר בתחום השרברבות; לא הוצג רישום ביומן עבודה ממנו ניתן היה ללמוד כי בוצעה עבודת שרברבות בדירת המתלוננת (למרות שאוהנה טען כי קיימים רישומים לגבי חלק מהימים); לא הוצגה הזמנת עבודה; לא הוצגה חשבונית (למרות שאוהנה טען כי ברוב המקרים היה מוציא); לא הוצגו מסמכים כלשהם ביחס לתקבול כלשהו שהתקבל מאותה עבודה; ולא הוצגו מסמכים כלשהם מהם ניתן היה ללמוד כי אוהנה ביצע עבודות כלשהן באותו איזור כפי שטען. אפילו אותם מנשרים ומגנטיים שנטען כי חולקו באיזור לא הוצגו.

זאת ועוד, הנאשם מסר בחקירתו כי אינו יודע או זוכר איפה נמצא רחוב אשרמן ("אני מכיר את השם הזה. זה באיזור פה. אני לא יודע בדיוק איפה. באיזור הבית שלי אני בטוח – ת/1 ש' 46 (סימני הפיסוק אינם במקור), וכן: "ש: ואתה בטוח לא יודע בדיוק איפה זה אשרמן יוסף? ת: נכון" – ש' 62, וראה גם ש' 80). גרסה הנאשם בחקירתו אינה מתיישבת עם גרסתו כי ביצע הרבה עבודות באותו איזור, ולבטח לא מתיישבת עם גרסתו של אוהנה שתיאר כי: "עבדתי ב- 12-13 בניינים ברחוב אשרמן" (ההדגשה שלי – ב.ש).

יש להביע תמיהה כיצד הנאשם, אשר טען כי ביצע עבודות רבות באיזור דירת המתלוננת, ואף עבודה ספציפית בדירתה, לא ידע היכן נמצא רחוב אשרמן. התמיהה אך גוברת נוכח עדות "מעסיקו" לפיה ביצע עבודות בכל אותו איזור הנחשב "שלו", ואף עבד באופן ספציפי ב- 12-13 בניינים השוכנים ברחוב אשרמן. התמיהות האמורות לעיל מחלישות עד מאד את גרסתו של הנאשם (הדחוקה ממילא) ופועלות לחובתו על כל המשתמע מכך.

נראה כי למעט עדויות הנאשם ואוהנה, שהיו רחוקות מלהרשים, לא הומצאו נתונים אובייקטיביים כלשהם אשר היו בעלי "פוטנציאל תמיכה", בליבו של ההסבר, או בפריפריה שלו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

האם ההסבר שסיפק הנאשם הינו הסבר סביר, או כזה המקים ספק סביר בדבר אשמתו

17. בשים לב לאמור לעיל, ולאור מאפייניהן של טביעות האצבע, מצאתי את הסברו של הנאשם כבלתי משכנע, וככזה שאין בו כדי להוות משקל נגד ראוי, או אפילו היוצר ספק סביר, למסקנה המתבקשת מהימצאותן על חלון המרפסת.

18. מעבר לצורך, אציין כי אף אם הייתי מניח כי הנאשם הועסק בשלב כלשהו בחייו בעסקי השרברבות, ובמסגרת זאת ביצע עבודה בדירתה של המתלוננת, עדיין, ניתן היה להצביע על קושי ניכר ובלתי עביר בקבלת הסברו להימצאותן של טביעות האצבע.

כזכור, המתלוננת נשאלה אודות האפשרות כי בוצעה עבודת שרברבות בדירתה וציינה כי כשנה קודם לכן הייתה סתימה באמבטיה והיא הזמינה שרברב שאיננה זוכרת מיהו (למתלוננת אף הוצגה תמונתו של הנאשם והיא לא זיהתה אותו כשרברב שביקר בדירתה).

לא הובאה חוות דעת כלשהי בעניין, אך גם בהנחה ש-4 טביעות אצבע יכולות "לשרוד" כשנה שלמה על חלון חיצוני של מרפסת, כשהן חשופות לגשם/אבק/שמש/טל וכו', לא מצאתי כיצד בדיוק תגענה טביעות אצבעותיו של אותו שרברב דווקא לחלקה החיצוני של הכנף הימנית שנותרה סגורה כל הזמן (כפי שהבהירה המתלוננת בעדותה האמינה), ותוך שאנו זוכרים כי איש המז"פ העיד כי לצורך ההטבעה, היה צריך לעמוד על המדרגה "ולהוציא חצי גוף החוצה". ההמתלוננת אף ציינה בהקשר זה כי האמבטיה מצויה בצד השני של הדירה, וכי איננה רואה כל סיבה בגינה יסתובב השרברב בחלקים אחרים של הדירה.

צירוף הנתונים המפורטים לעיל, מלמד כי לצורך קבלת הסבר הנאשם אנו צריכים להניח שורה ארוכה של הנחות: (א) הנאשם עבד כשרברב (למרות היעדרם של נתונים אובייקטיביים בעניין); (ב) הנאשם ביצע עבודת שרברבות בביתה של המתלוננת כשנה לפני הפריצה (למרות שאינו יודע היכן נמצא הרחוב בו שוכנת הדירה); (ג) במהלך פתיחת אותה סתימה בחדר האמבטיה, החליט הנאשם לצאת למרפסת לשאוף אוויר אן כדי לעשן סיגריה; (ד) עם הגעתו למרפסת, ובנוכחות המתלוננת, בחר הנאשם לפתוח דווקא את הכנף הימנית שהייתה סגורה דרך קבע, וזאת למרות שהכנף השמאלית הייתה פתוחה והוא יכול היה לשאוף אוויר משם; (ה) פתיחת הכנף הימנית בוצעה באופן כזה שהותירה 4 טביעות אצבע של הנאשם דווקא על חלקה החיצוני; (ו) לגמרי במקרה, וכשנה מאוחר יותר, פרץ אדם לדירה מאותו מקום בדיוק - דהיינו מאותה כנף ימנית של חלון המרפסת.

סבורני כי שלל הנחות האמורות לעיל ממחישות את חוסר ההגיון וחוסר הסבירות העומדים בלב הסברו של הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

טענת הסניגור בדבר כשל בעבודת איש המז"פ

19. בחנתי את טענת הסניגור לפיה נתגלו ליקויים בעבודת איש המז"פ, אשר כשל (לדבריו), בין היתר, בכך שלא צילם או הכין תרשים של חלון המרפסת. הסניגור הסביר כי מחדל זה יוצר קושי לדעת באיזה חלק של חלון המרפסת נתגלו טביעות האצבע ופוגע במשקל הראיה, ואף הפנה בהקשר לטענות אלה לע"פ (חיפה) 3149/08 מדינת ישראל נ' אליאור דהן (פורסם במאגריים המשפטיים, 26.6.2008). לטעמי, ואף אם ניתן היה לצלם או לערוך תרשים מדויק של הכנף הימנית ממנה נלקחו טביעות האצבע, לא מצאתי כי מדובר בפגם מהותי או כזה המשפיע על משקלה הרב של הראיה. מרגע שהוכח כי ארבעת טביעות האצבע נלקחו מחלקה החיצוני של הכנף, מדירה הממוקמת בקומה השניה, הפיזור אינו בעל משמעות רבה.

באשר לפסק הדין שאוזכר לעיל, סבורני כי רוב רבדיה של הביקורת שהביע כב' השופט שפירא על נהלי העבודה במז"פ לא זכתה לתמיכת שני חברי המותב הנוספים (כב' השופט גרשון הביע הסתייגות ברורה, וכב' השופטת קינן הצטרפה רק לחלק מסוים מדברי הביקורת, ראה עמ' 16 לפסק הדין), ולא הופנית להתייחסות משלימה או אחרת של בית המשפט העליון. מכל מקום, בענייננו לא הוגש או הוכח קיומו של נוהל, וממילא לא הוכחה עבודה בניגוד לו.

גניבת פנקס ההמחאות

20. המתלוננת סברה תחילה שנגנבו מדירתה פנקס המחאות ודרכון, וכך אף דיווחה למשטרה, אולם לאחר מספר ימים מצאה את הדרכון ומסרה הודעה ברוח זאת למשטרה. הסניגור טען בסיכומיו כי בנסיבות אלה, קיימת אפשרות כי אף פנקס ההמחאות אבד ולא נגנב. אין בידי לקבל את הטענה. המתלוננת ציינה כי הפנקס היה בתוך מגירה קבועה בדירתה, וכי לאחר הפריצה נעלם משם. ניתן לטעון תמיד כי קיים סיכוי שפריט שנגנב למעשה אבד, אך במקרה דנן דומה כי מדובר בסיכוי תיאורטי, שכן המתלוננת הבהירה כי אף לאחר הפריצה (בניגוד לדרכון), ועד מועד עדותה בבית המשפט, לא מצאה את הפנקס "הנעלם". אישורה של המתלוננת להיתכנותה של אותה אפשרות תיאורטית אינו מעלה ואינו מוריד.

עבירות ההתפרצות והגניבה - סיכום

21. בחינת הנתונים השונים אשר הונחו לפניי מובילה למסקנה ברורה, נקיה מספקות סבירים, לפיה עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם התפרץ לדירתה של המתלוננת וגנב ממנה את פנקס ההמחאות. אמור מעתה - הנאשם לא עישן דרך מרפסת, לא שאף אויר צח דרך מרפסת, ולא הלך לאיבוד דרך מרפסת. הנאשם פרץ לדירה דרך מרפסת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 7590-06-10 מדינת ישראל נ' לניאדו

החזקת המחשב

22. בחנתי את הנתונים השונים הקשורים להחזקת המחשב שהוסתר מתחת למיטה בביתו של הנאשם.

דבריו של הנאשם לשוטר קלישר לפיהם המחשב שייך לו, ונסיונותיו המאוחרים והבלתי אמינים לחזור בו מאמירותיו אלה, אכן יוצרים חשד כי המחשב הינו מחשב גנוב. גם סירובו של הנאשם לענות לשאלות החוקר מיהו בעליו של המחשב תורם לביסוסו של אותו חשד. עוד אציין כי לא שוכנעתי מעדות אימו של הנאשם כי רכשה את המחשב עבור נכדה (אחינו של הנאשם המתגורר עימם באותה דירה). האם, אישה פשוטה ומבוגרת, חסרת הבנה מינימלית במחשבים, ותיאורה כי רכשה בכוחות עצמה מחשב נייד מחנות יד שניה, נשמע תלוש מהמציאות ולא תאם את התרשמותי מהעדה. אם המחשב אכן היה בשימוש של האחין, יש לשאול מדוע בחרה ההגנה שלא להעיד את האחין עצמו (בעל המחשב – לכאורה), ומדוע לא התבקשה הצגתו של המחשב בבית המשפט על מנת שאותו אחין היה מוכיח כי המחשב קיימים קבצים השייכים לו.

23. עם זאת, סבורני כי קיים כשל בפעולת המשטרה המקים את אותו ספק סביר לו זקוק הנאשם.

כעולה מלשון סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן – **חוק העונשין**), לא די בקיומו של חשד בדבר היותו פריט מסוים גנוב, אלא קיימת דרישה לחשד סביר.

נקודת המוצא הינה כי הנטל להוכחת אותו "חשד סביר", להיותו של פריט מסוים גנוב, מוטל על כתפי התביעה. מכאן, יש לשאול כיצד ניתן להוכיח את אותו "חשד סביר".

סבורני כי כאשר עסקינן בפריטים "שותקים", כאלה שלא ניתן להפיק מהם פרטים או נתונים אשר ילמדו על זהות בעליהם (כגון משקפיים, טבעת, שעון, אופניים וכו'), ניתן יהיה להוכיח את סבירות החשד באמצעות ראיות חיצוניות לפריטים, כגון התנהגות המחזיק, היעדרן של קבלות, נסיבות ההחזקה, גרסאות סותרות וכו'.

שונים הם פני הדברים כאשר מדובר בפריטים "מדברים" (כגון מחשב, סמארטפון, אייפוד וכו'). כיום, באמצעות בדיקה פשוטה אשר מבוצעת באותם פריטים "מדברים", ניתן לחלץ מהם נתונים אשר ילמדו על זהות בעליהם, או לכל הפחות, ניתן יהיה לבחון בעזרתם את הקשר בינם לבין המחזיק (הנאשם הפוטנציאלי). ככל שבדיקת הפריט הרלוונטי לא תניב תוצאות ברורות, יהיה מקום לפנות לכל אותן ראיות חיצוניות "עקיפות", על מנת להוכיח כי החשד שמדובר בפריט גנוב הינו "סביר".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

28.11.11

ת"פ 10-06-7590 מדינת ישראל נ' לניאדו

24. במקרה דנן, ועל אף גרסתו של הנאשם בחקירתו לפיה המחשב שייך למישהו מבני משפחתו, לא ביצעה המשטרה בדיקה כלשהי של המחשב ממנה יתכן וניתן היה ללמוד האם יש ממש באותה גרסה.

25. האפשרות המשפטית להעמיד לדין נאשם בגין החזקת נכס "חשוד כגנוב", אינה אמורה, לטעמי, ליצור לגוף החוקר תמריץ להימנע מביצוע פעולות שיתכן ויהיה בהן כדי לפזר את אותו "ערפל" האופף את זהות בעליו החוקי של אותו פריט. ככל שניתן לבצע פעולות חקירה פשוטות וקלות, אשר יהיה בהן כדי לאמת או להפריך את אותו חשד קיים או את מידת סבירותו, ראוי לעשות כן טרם העמדתו לדין של המחזיק באותו פריט.

לאור האמור לעיל, והגם שקיים חשד בדבר היותו של המחשב גנוב, לא הוכח כי מדובר בחשד סביר, ועל כן יש לזכות הנאשם מחמת הספק מהעבירה של החזקת נכס חשוד.

סיכום

אני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

- א. התפרצות למקום מגורים – עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין.
- ב. גניבה – עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

אני מורה על זיכוי של הנאשם מחמת הספק מהעבירה של החזקת נכס חשוד.

ניתנה היום, 28 נובמבר 2011, במעמד הצדדים.

בני שגיא, שופט